

vi paa den borgerlige Retsplejes Omraade benytte som Udtryk for det samme. Vi fandt, at ogsaa det burde følges her, for saa vidt der ikke var noget for dette Lovforslag særegent. Derfor have vi foreslaaet Udtrykket „civil“ ombyttet med „borgerlig“ — undtagen naturligvis paa de Steder, hvor det betegner en særlig Mod-sætning til „militær“, altsaa som et Begreb, der hører Militæretaten til, og som vi ikke vilde forandre. Hvor der derimod f. Eks. er Tale om den „civile“ Over-øvrighed, bruge vi Udtrykket den „borgerlige“. — Et andet Udtryk, som vi ogsaa have forandret, er „Paataaler“ som Oversættelse af Udtrykket „Aktor“, der nu bruges. Vi have forandret det til „Anklager“, der er det Udtryk, som benyttes i Forslaget om den borgerlige Retspleje, som vi nys behandlede. — Jeg skal ikke anvende flere Ord for at omtale disse rent sproglige Ændringer.

De mere reelle Ændringer ere i Virkeligheden lidet indgribende og maa siges i de allerfleste Tilfælde udtrykkeligt at udtale noget, som maa antages at have været Meningen eller i alt Fald Forudsætningen i Lovforslaget. Det gælder om en Række Bestemmelser, f. Eks. om den, at Auditøren skal være den, der giver Meddelelse til den sigtede om, at han kan forlange en Forsvarer. Da Rettens Formand, som det ses i Lovforslaget, ikke kan have den Kundskab uden fra den juridiske Raadgiver, som Auditøren er, mene vi, at det er at gaa lige til Sagen at sige, at det er Auditøren, der skal give den sigtede denne Meddelelse. — Der er en anden Række Bestemmelser, som vi maa antage vel ikke egentlig er glemt, men stiltiende er forudsat. Saaledes at den anklagede og den beskikkede Forsvarer maa have lige Ret til at møde, f. Eks. ved Akternes Oplæsning i Retten og ved Re-assumptionsforhørene. Det maa jo være Tilfældet, da der er lige Ret for dem begge. Naar der altsaa nu er Tale i visse Paragraffer om Forsvareren, sige vi, at anklagede maa ogsaa kunne møde. — Der er et andet Punkt, hvor vi ligeledes mene kun at udtale den Forudsætning, der har ligget til Grund for Forslaget. Naar vi saaledes i private Straffesager indrømme Parterne en vis Ret til at veksle Indlæg, saa forudsættes Retten til at lade dette Indlæg affatte, underskrive og fremlægge ved en Sagfører. Det er ikke udelukket ved Lovforslaget, men det er paa den anden Side ikke sagt udtrykkeligt. Nu er der en gammel Bestemmelse af 1740, der siger,

at Sagførere ikke maa møde i Krigsretter. Denne gamle Bestemmelse bør ikke kunne udelukke Forsvareren fra at kunne møde ved Domsforhandlingen i Retten og fremlægge Indlæg for hans Part.

Saa er der et Par Punkter, hvor man maa sige, at Lovforslaget er noget ufuldstændigt. Saaledes er der et Sted Tale om Jurisdiktionschefen som den, der skal bestemme noget med Hensyn til den tiltalte. Der mangler her en Bestemmelse om, hvem det skal være, naar han selv er den tiltalte. Det maa da vel være den nærmeste overordnede, det vil sige Forsvarsministeren. Dette have vi altsaa ment det rigtigt udtrykkeligt at udtale. — Paa samme Maade turde det være en For-glemmelse, naar der dér tales om, at Sagen „har været behandlet i Krigsforhør“, idet det ikke er paaagtet, at i den sømilitære Retspleje er den dømmende Ret tillige Undersøgelseretten. Der er altsaa intet særligt Krigsforhør, hvor en særlig Under-søgelse finder Sted. De Ord maatte altsaa simpelt hen udgaa, men reelt vil ikke der-ved noget blive forandret.

Endelig er der endnu et Forslag af nogen reel Betydning, nemlig om Forøgelsen af Auditørernes Tal fra 9 til 10, idet den, der beskikkes til Justitssekretær ved Overkrigsretten, tillige skal være Kancelist hos Generalauditøren. Han betegnes som Auditør, og som Følge deraf maa Auditørernes Antal forøges med en. Den reelle Grund til, at vi have ønsket denne Forandring udtrykkelig udtalt, er, at denne Justitssekretær ved Overkrigsretten og Kancelist hos Generalauditøren i forefaldende Tilfælde maa kunne bruges som Auditør. Særlig i København kunde det tænkes, at de til Disposition værende Auditører begge eller flere havde Forfald. Saa maa denne kunne bruges dertil, og det opnaas simpelt hen ved at sige, at det er en Auditør, der beskikkes til at have disse særegne Funktioner. Vi erfare nu, at dette Forslag for saa vidt ikke behøvede at opstilles, som der nu i Folketinget er forelagt et Forslag til Lov om Lønninger ved Overkrigsretten, hvor den samme Tanke er udtrykt, men det gør jo i alt Fald ikke noget, at den er udtrykt begge Steder; det er ganske i Overensstemmelse med dette Lovforslag, at vort Forslag er blevet affattet.

Dermed tror jeg at have udtalt alt, hvad behøves til Begrundelse af de Ændringsforslag, Udvalget er enedes om, idet jeg gentager, som det vil ses af min Forklaring, at de alle ere af meget underord-